

Carta Oberta a n'en Joan de Can Català

Benvolgut senyor:

Fa molt de temps volia fer-vos una carta oberta a tots els Joans del Vallès. Però per raons diverses ho he anat ajornant. El vostre escrit «La nova cultura» m'ha fet decidir.

En primer lloc li prego disculpi el meu català. És el d'un aprenent, que superats els quaranta anys s'ha adonat que una gent molt humana social i cristiana no li havien ensenyat a estimar la seva llengua materna i gairebé li havien obligat a oblidar-la.

Llegint el vostre escrit em pregunto: què enteneu vos per cultura? Si creieu que val la pena contestar-me us agrairia que signèssiu amb el vostre nom, i aleshores podria dar-vos el tractament d'amic.

El vostre escrit el trobo d'un mal gust pronunciat i altrament molt demagògic. Quasi, quasi és sibarítica la vostra manera de desvetllar passions carnals amb la descomposició gramatical de la paraula iconoclastes. És un senyal força evident d'una cultura no pas socialista, la vostra. Només un arrelament molt fort en un sistema dictatorial i capitalista pot tenir semblants acudits. Només un arrelament d'aquesta mena es creu posseïdor de la veritat. Però, vaja, la definició de iconoclasta és força bona, però amb un defecte, us fixeu en la materialitat i oblideu l'esperit. És molt clar que el jovent se sent rupturista i destructor. Més, qui l'ha fet així? Els seus pares i educadors són persones formades en aquests quaranta anys que vos tant anyoreu i que jo dissortadament o sortosament he hagut de patir. Us han obligat mai a vos acusar-vos com un culpable pel sol fet d'haber parlat en català? A mí, sí, i de genolis i d'aquesta manera en nom de la caritat cristiana s'em va ensenyar a odiar legalment.

Com voleu que sigui el nostre jovent, fruit de generacions que solament han après la violència i a matar i gens a estimar? Una pel·lícula de lladres i de guerra, era apta; un sol petó, ja la feia no apta. S'ens ensenyava a adular i mentir, perquè dir la veritat d'allò que no acceptavem era perillós, insidiós, separatista i anti-religiós.

Tingueu present que els nostres joves pensen molt més bé i amb més profunditat de lo que vos i jo ens podem imaginar. I jo vaig molt lluny. Els nostres joves no són terroristes, perquè estimen la llibertat. Els nostres joves no volen la immoralitat, perquè de la llibertat en fan l'altar de l'amor. Els nostres joves no volen insultar perquè tenen inquietuds de veritat. Els nostres joves no són iconoclastes, perquè creuen en un món millor. Molts joves naveguen en un mar de confusió perquè hi ha molta gent interessada en acusar al jovent, per dissimular els seus pecats. I com diu l'acudit castellà «a río revuelto ganancia de pescadores».

La voladura de l'estàtua d'en Cervantes pot significar tot allò que se li faci dir. A mí em preocupa molt poc una imatge de pedra. Però sí, m'interessa el significat del seu aterrament. Us heu fet mai la pregunta de que pugui ser una estratègia de persones que pensen que vos no esteu en la veritat? Els vostres líders no defensen darrerament també la violència? Jo estic en contra de tota violència. Sí, estic convençut que només quan l'esquerra sigui prou intel·ligent podrà enderrocar a una dreta capitalista. Però mai ho lograrà amb violència. La violència guanyadora només pot assolir-la la dreta democràtica. A mí em preocupa la destrucció de les figures de carn i ossos que no han pogut realitzar-se, perquè els interessos d'uns pocs no els han deixat. Em preocupa la destrucció d'aquelles persones que haurien pogut amb una bona educació rehabilitar-se o que amb una adequada ajuda sanitària haurien estat guarides, però no ho han assolit perquè el gran capital l'hi era més rentable portar els diners a la banca Suïssa. Qui és pitjor, qui trenca imatges de pedra, o qui trenca imatges fetes a semblança de Déu?

Que els joves pugen sense temor, tal volta ho endevineu. Però jo com educador no vull un jovent amb por. La por és l'arma del poderós, del cregut, de l'orgullós. Déu no és així. Déu estima al que va errat. I li dona la mà. El vostre escrit, no. Senyor meu, en la vostra filosofia, sociologia i religió hi manca un principi molt cristià: EL DRET QUE TENIM ELS HOMES A EQUIVOCAR-NOS. Molts grans béns de la humanitat es deuen a grans errades. Repasseu un xic la història. La de la Iglésia, també. I perquè Déu reconeix aquest principi institucionalitzà el perdó, ens va ensenyar el «pare nostre» i va morir a la creu. Déu vol una societat còpia de la seva manera de viure. No em defensareu pas que la vida divina és capitalista?

Repasem la filosofia cristiana del perdó i trobarem un principi d'amor, de treball i un gran socialisme.

Aprofito l'avinentsa per saludar-vos atentament,

Joan SALA i VILA

CASINO DE GRANOLLERS CLUB DE RITMO

La Junta Directiva del Casino de Granollers - Club de Ritmo, en nombre de todos los asociados, se complace en dar las gracias públicamente a todas las entidades que han colaborado —tanto económica, como técnicamente— en realizar la brillantez del «Ball de Donzelles» y el baile de Carnaval del pasado día 11 de Febrero.

Reiteramos nuestro agradecimiento más profundo a:

Amadeo Pruna

Andreu Bassolí

Articulos de Piel Castells

Auto Granollers

Bambi

Banco Occidental

Bimbo, S. A.

Cafisa

Creaciones Pitusa

Caja Ahorros y Monte de Piedad

Caja Ahorros de Sabadell

Comercial Saperas

Destilerías Moreno

Droguería Marimón

Editorial Bruguera

Francisco Sastre

Garaje Eloy

Gestoría Antonio García

Jabones Camp

Joyería García Cuevas

Juguetes Xirau

Lanas Blanchart

Lencería Carol

Neumáticos Dalmau

Optica Oculus

Radio Aragónés

Sindicato de Banqueros de Barcelona

Sports Illa

Vallbega, S. A.

Viajes Marsans